గమ్యం

–ప్రతాప్

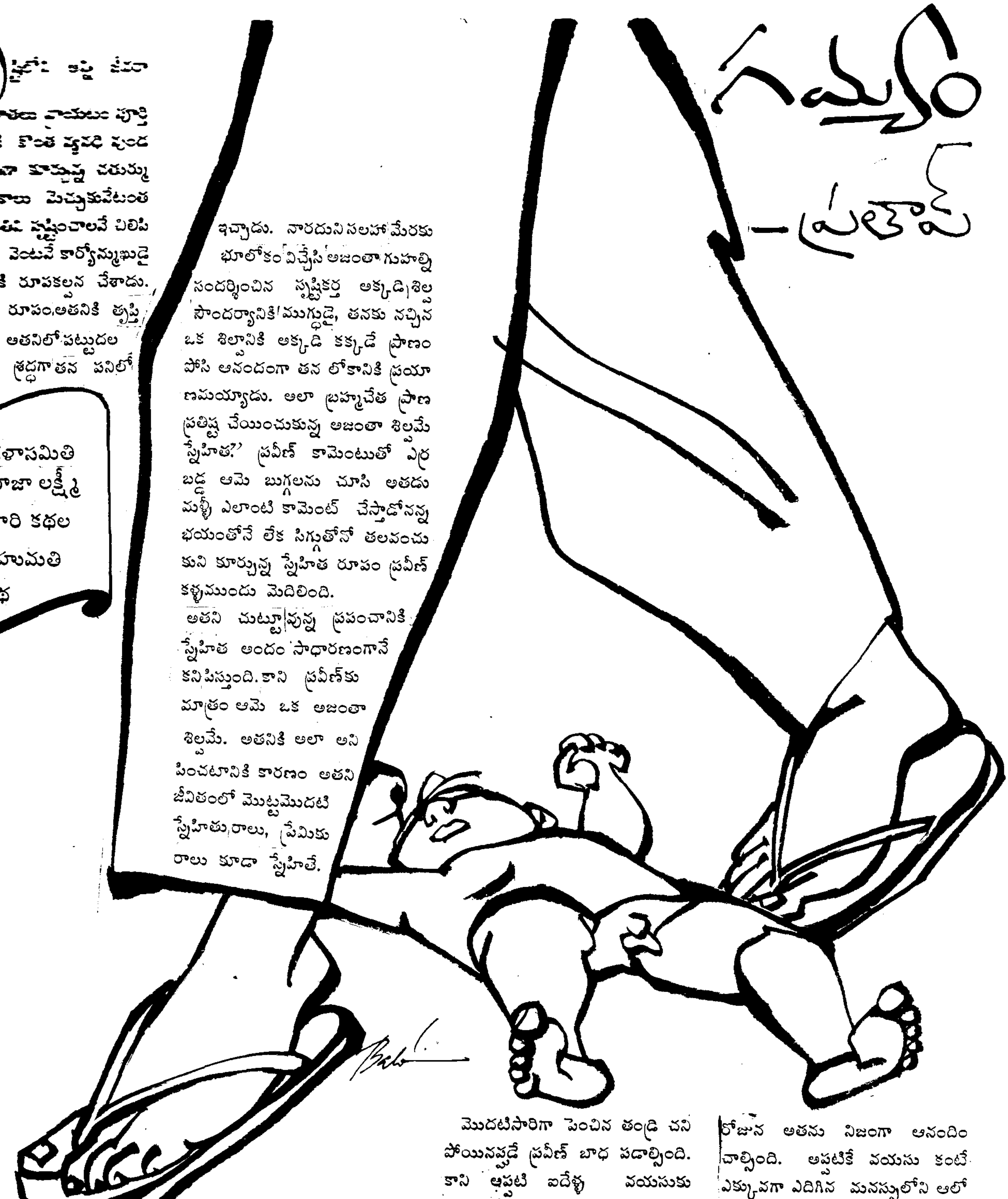

"స్పృ[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] పూర్తి చేసి కొత్త సృష్టికి కొంత వ్యవధి వుండటంతో ప్రశాంతంగా కూర్చున్న చతుర్ముఖుడికి ముల్లోకాలు మెచ్చుకునేటంత గొప్ప సౌందర్యవతిని సృష్టించాలనే చిలిపి కోరిక కలిగింది. వెంటనే కార్యోన్ముఖుడై ఆమె రూపానికి రూపకల్పన చేశాడు. కాని ఏ ఒక్క రూపం అతనికి తృప్తి కలిగించలేదు. అతనిలో పట్టుదల పెరిగి మరింత శ్రద్ధగా తన పనిలో

> తెలుగు కళాసమితి న్యూజర్సీ–రాజా లక్ష్మి ఫౌండేషన్‌వారి కథల పోటీలో బహుమతి పొందిన కథ

ఇచ్చాడు. నారదుని సలహా మేరకు భూలోకం విచ్చేసి అజంతా గుహల్ని సందర్శించిన సృష్టికర్త అక్కడి శిల్ప సౌందర్యానికి ముగ్ధుడై, తనకు నచ్చిన ఒక శిల్పానికి అక్కడి కక్కడే ప్రాణం పోసి ఆనందంగా తన లోకానికి ప్రయాణమయ్యాడు. అలా బ్రహ్మచేత ప్రాణ ప్రతిష్ట చేయించుకున్న అజంతా శిల్పమే స్నేహిత' ప్రవీణ్ కామెంటుతో ఎర్ర బడ్డ ఆమె బుగ్గలను చూసి అతడు మళ్ళీ ఎలాంటి కామెంట్ చేస్తాడోనన్న భయంతోనే లేక సిగ్గుతోనో తలవంచుకుని కూర్చున్న స్నేహిత రూపం ప్రవీణ్ కళ్ళముందు మెదిలింది.

అతని చుట్టూవున్న ప్రపంచానికి స్నేహిత అందం సాధారణంగానే కనిపిస్తుంది. కాని ప్రవీణ్‌కు మాత్రం ఆమె ఒక అజంతా శిల్పమే. అతనికి అలా అనిపించటానికి కారణం అతని జీవితంలో మొట్టమొదటి స్నేహితురాలు, ప్రేమికురాలు కూడా స్నేహితే.

[illegible]మై పోయాడు. అయినా ఫలితం [illegible] [illegible]తో విసుగొచ్చి సమ[illegible] [illegible] [illegible] వారి దుని [illegible] [illegible] బ్రహ్మదేవుని బాధను [illegible] [illegible] [illegible] బ్రహ్మ[illegible] [illegible] భూలోకంలోని [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

ఆమె దగ్గరగా వున్నంత సేపు అతని మనసు ఆనందంతో హిమాలయాలను దాటుకొని ఎక్కడెక్కడికో షికారుకు వెళ్ళి వస్తుంది. ఆమె విరహంలో మాత్రం తండ్రి చేత తిట్లుతిన్న చిన్న పిల్లల్లా ముడుచుకు పోతుంది. అసలు స్నేహితతో పరిచయం అయిన తర్వాతే ఆనందం, బాధ అనే పదాలకు అర్థం తెలుసుకోగలిగాడు ప్రవీణ్.

మొదటిసారిగా పెంచిన తండ్రి చనిపోయినప్పుడే ప్రవీణ్ బాధ పడాల్సింది. కాని ఆప్పటి ఐదేళ్ళ వయసుకు చావు పుట్టుకల గురించి బొత్తిగా తెలియకపోవటంతో తండ్రి చనిపోయిన బాధను అనుభవించే అవకాశం చేజారిపోయింది. కొద్దిగా వయసు పెరిగి వారాలబ్బాయిగా వూళ్ళో వాళ్ళ ఇళ్ళలో వెట్టి చాకిరీ చేసినా ధ్యాసంతా చదువుమీదే వుండడంతో శారీరక బాధ తెలిసేది కాదు. స్కూల్ ఫైనల్ పూర్తి చేసినందుకు ప్రవీణ్‌ను మెచ్చుకుంటూ రాజయ్య తాత అతని భుజం తట్టిన రోజున అతను నిజంగా ఆనందించాల్సింది. అప్పటికే వయసు కంటే ఎక్కువగా ఎదిగిన మనస్సులోని ఆలోచనలు అతనొక ప్రభుత్వ ఉద్యోగి కావాలనే లక్ష్యాన్ని నిర్ణయించటంతో స్కూల్ ఫైనల్లో సాధించిన విజయం సంతోషం కన్నా భవిష్యత్తు గురించే ఎక్కువగా ఆలోచింప చేసింది. స్కాలర్ షిప్‌లతో ఒక్కో మెట్టు పైకెక్కుతూ యూనివర్శిటీ గేటుదాటి రైల్వే ఎంప్లాయిగా రైల్వే ప్లాట్ ఫారం మీద అడుగు పెడుతున్నప్పుడే స్నేహితతో పరిచయం అయింది.

అప్పటికే ఎప్పుడో పన్నెండేళ్ళ క్రితం నిర్ణయించుకున్న గమ్యాన్ని చేరుకోవటంతో బ్లాంక్ పేపర్ లాంటి అతని ఆలోచనలు స్నేహితవైపు మళ్ళాయి. ఆమెతో పరిచయం దినదినాభివృద్ధి చెందుతూ స్నేహంగా, ప్రేమగా రంగులు మార్చుకొని చివరకు పెళ్ళివరకు వెళ్ళింది.

★ ★ ★

స్నేహిత రూపాన్ని మనసులో నుంచి చెరిపేయాలని ఎంతగా ప్రయత్నిస్తున్నా చెరిగిపోని పచ్చబొట్టు లాగా ఆమె రూపం ప్రవీణ్ కళ్ళముందే మెదులుతూంది. ఆమెను మర్చిపోవాలని ప్రయత్నిస్తున్న కొద్దీ ఆమెను గురించిన ఆలోచనలుక్యాన్సర్ కణాల్లా అతని మెదడును అల్లుకుపోతున్నాయి. స్నేహిత దూరమై పోయిందనే బాధ క్రమంగా కోపంగా కసిగా మారి మొత్తం మానవజాతి మీదే అపనమ్మకం కలుగ జేస్తూందతనికి.

దూరంగా ఎక్కడి నుంచో తప్పెట్ల మోత వినపడుతూందతనికి. అప్పటివరకు కుర్చీలో కూర్చొని స్నేహిత గురించే ఆలోచిస్తున్న వాడల్లా నిదానంగా కిటికీ దగ్గరకు వెళ్ళి క్రిందకు చూశాడు. సెకండ్ ఫ్లోర్‌లో నుంచి క్రిందకు చూస్తూంటే క్రింద రోడ్డు మీద ట్రాఫిక్ అర్థంకాని మోడరన్ ఆర్టులాగా గజిబిజిగా కనిపించిందతనికి. దూరంగా ఏదో ఉత్సవం అటువైపే వస్తూ అస్పష్టంగా కనబడింది. రెండు నిముషాలు అక్కడే నిలబడి ఉత్సవం వస్తున్న వైపే చూశాడు ప్రవీణ్. ఉత్సవం దగ్గరయ్యే కొద్దీ స్పష్టంగా కనిపిస్తూంది. తప్పెట్లు వాయించేవాళ్ళు వంట్లోని సారా బలంతో మహా ఉత్సాహంగా వాయిస్తున్నారు. లయబద్ధంగా సాగుతున్న తప్పెట్ల మోతకు అనుగుణంగా పులివేషగాళ్ళు అడుగులు వేస్తున్నారు. ఆ వెనకే బుట్ట బొమ్మలు డాన్సులు చేస్తున్నాయి. కోయవేషగాళ్ళు చేతుల్లోని బల్లాలను గాల్లో ఊపుతూ గెంతుతున్నారు. వాళ్ళను అనుసరిస్తూ కోలాటం సాగుతూంది. దాని వెనగ్గా పురాణ పాత్రధారులు రిక్షాల్లో కూర్చొని వూరేగింపుగా వస్తున్నారు. ఆఖర్న కాళీమాత ఉత్సవ విగ్రహం వుంది. జనం అమ్మవారికి కొబ్బరికాయలు కొడుతూ హారతిని కళ్ళకద్దుకొని తమభక్తిని ప్రదర్శిస్తున్నారు. అయిదురూపాయిల కొబ్బరికాయ ఖర్చుతో కొడుక్కు ఉద్యోగం రావాలనో, భర్తకు ప్రమోషన్ రావాలనో లేకపోతే ఏ భూటాన్ లాటరీనో తగలాలని కోరుకునే జనాన్ని చూసి అసహ్యించుకుంటూ వెళ్ళి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. ఉత్సవం దగ్గరయ్యే కొద్దీ తప్పెట్ల మోత తారాస్థాయిలో వినపడుతూంది. శబ్దాల్ని భరించటం చేతకానట్టు తలబరువెక్కి తలనొప్పి మొదలైంది. క్షణక్షణానికీ తలనొప్పి ఎక్కువై తల పగిలిపోతున్నట్లుగా అనిపించసాగింది.

"సమాధానం తెలిసి కూడా చెప్పకపోతే తల వేయి ముక్కలైపోతుందని విక్రమార్కుణ్ణి భయ పెట్టడానికి ప్రయత్నించిన బేతాళుడు అతని ముందు ప్రత్యక్షమై అతని తల లక్ష ముక్కలైపోవాలని శపిస్తే బావుణ్ను అనిపించింది ప్రవీణ్‌కు.

తలనొప్పిని భరించలేక విసురుగా వెళ్ళి కిటికీ తలుపులు మూసేసి ఎదురుగా టేబిల్ మీద కనిపిస్తున్న పుస్తకాల్లో నుంచి చేతికందిన పుస్తకాన్ని తీసుకొని వెళ్ళి మంచం మీద కూర్చున్నాడు. మనసు ఎక్కడో వుంది. కళ్ళు మాత్రం చేతిలోని పుస్తకం వైపే చూస్తున్నాయి. పేజీలు తిప్పుతున్నాడేకాని ఒక్క అక్షరం ముక్కకూడా కనిపించటం లేదతనికి. పేజీలన్నీ సున్నం కొట్టిన గోడల్లా తెల్లగా మెరుస్తున్నాయి. ఇదివరకు ఇదే పుస్తకంలో కొన్ని వేల పదాలుండేవి. కళ్ళు నులుపుకొని ప్రతి పేజీని జాగ్రత్తగా చూశాడు. అయినా ఫలితం లేకుండా పోయింది. విసుగ్గా పుస్తకాన్ని టేబిల్ మీదకు విసిరేశాడు. ప్రవీణ్ చేతిలో నుంచి విసురుగా వెళ్ళిన పుస్తకం టేబిల్ మీదున్న కాగితాల్ని క్రింద పడేసింది. ఫాను గాలికి రూమంతా చెల్లా చెదురవుతున్న కాగితాల్ని ఏరుతూ ఒకొక్క కాగితాన్ని చేతిలోకి తీసుకుంటూవాటి వైపు చూశాడు. స్నేహిత వ్రాసిన లవ్ లెటర్స్ అవి. మనసు వద్దంటున్నా వినకుండా చేతిలోని లెటర్సును చదువుతున్నాయి అతని కళ్ళు. లెటర్సులోని అక్షరాలు పొందికగా చేయి తిరిగిన చిత్రకారుడు చిత్రీకరించినట్లున్నాయి.

"నా హృదయం పద్మంలా వికసిస్తూంది గమనించావా డియర్

నువ్వు అవునంటే కళ్యాణ హారాన్ని మెళ్ళో వేసుకొని నీతో ఏడడుగులు

జీవితంలో హాస్యం

త్రిబుల్ వన్

నేను జూనియర్ ఇంటర్ చదివే రోజుల్లో మా కాలేజీలో ఫిజిక్స్‌కి వచ్చే లెక్చరర్‌గారు చాలా సరదాగా వుంటారు. ఒకరోజు ఆయన క్లాస్‌కి వచ్చి అటెండెన్స్ రిజిష్టర్ తీసుకొని "ఆ! మీ నంబర్స్ ఎక్కడి నుంచి?" అని అడిగారు. అప్పుడు స్టూడెంట్స్ "త్రిబుల్ వన్ నుండి సార్!" అని చెప్పారు. ఆయన నంబర్స్ పిలవడం

ప్రారంభిస్తూ "త్రిబుల్‌వన్, త్రిబుల్ టు, త్రిబుల్ త్రీ ...' ' అంటూ పిలుచుకుపోయారు. అంతే మా క్లాస్ రూమ్ అంతా నవ్వులతో నిండిపోయింది. అందరూ నవ్వేసరికి ఆయనకి కూడా అర్థమై నవ్వేశారు. తలుచుకుంటే ఇప్పటికీ నాకు నవ్వాగదు.

పి.శాంతి

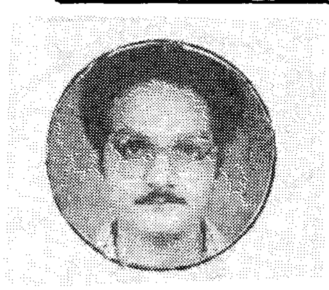

అలారమ్ కొట్టించినా...

ఆ మధ్య నగరంలోని అంజయ్య ఆడిటోరియంలో జరిగిన ఓ పుస్తకావిష్కరణ సభకు నేను వెళ్ళాను. ఆరోజు ప్రముఖ కవి, వచన కవితా నిర్దేశకుడు శ్రీ అద్దేపల్లి రామ్మోహనరావుగారి చేతులమీదుగా ఆవిష్కరణ జరుగవలసివుంది. అందరికంటే ముందుగానే ఆయన వచ్చేశారు. నేను ఆయన్ని పరిచయం చేసుకుని మాట్లాడుతూ "సార్.. మీకు యువ కవి జోరాశర్మగారు తెలుసుననుకుంటాను. ఆయన మా బావగారు సార్..." అని చెప్పాను. వెంటనే ఆయన "నాకు జోరాశర్మ బాగా తెలుసు. ఎందుకో ఈమధ్య అతను బొత్తిగా రాయటం మానేశాడు. జోరాశర్మ మీద మా కాకినాడలో ఓ సాహిత్యసభలో ఎవరో జోకుకూడా వేశారు.. జోరాశర్మ అలారమ్ కొట్టినా ఇంకా నిద్రమత్తులోనే వున్నాడని ఎవరో అన్నారు" అని చెప్పారు. దానికి నేను నవ్వేను. చుట్టుప్రక్కలచేరిన మరికొందరికి ఆ జోకులోని పాయింట్ అర్థం కాలేదు. మళ్ళీ వెంటనే శ్రీ అద్దేపల్లి వారిలా "జోరాశర్మ ఆమధ్య మంచి కవితలు రాశాడులే. ఆ మధ్య 'అలారమ్' అనే కవితా సంకలనాన్ని కూడా వేయించాడు. మరెందుకో ఈమధ్య రాయటంలేదు. అదిగో అతని అలారమ్ పైకే వచ్చిన జోక్ అది" అని విడమరచి చెప్పారు. ఈసారి నవ్వటం వాళ్ళవంతు అయ్యింది.

— భమిడిపాటి వెంకటేశ్వరరావు,

ఆడమ్ స్మిత్

ఎప్పటిలాగే మా ఎకనామిక్స్ సార్ లెసన్ పూర్తయిన తరువాత ప్రశ్నలు అడుగుతున్నారు. ఒకరిగా నా ఫ్రెండ్ మూర్తిని "అర్థశాస్త్ర పితామహుడు ఎవరు?" అని అడిగారు. పరధ్యానముగా వున్న మా మూర్తిగాడు కంగారుగా లేచేలోపు నేను వెనుక నుంచి 'ఆడమ్‌స్మిత్' అని మెల్లగా

అన్నాను. మా మూర్తిగాడు వెంటనే లేచి "ఆడమ్మ స్మిత్" అన్నాడు. మా సార్ వాడివైపు కోపముగా చూస్తుంటే మా క్లాసంతా ఒకటే నవ్వు. అసలు విషయం అర్థమయి మావాడు కూడా నవ్వి సార్‌కి సారీ చెప్పాడులెండి!

— ఎ.వి.కృష్ణకిషోర్

ధర్మామీటర్

జ్వరమొచ్చిన భార్యని హాస్పిటల్కి తీసుకెళ్లాడు భర్త. డాక్టర్ ఆమె నోట్లో ధర్మామీటర్ పెట్టి "రెండు నిమిషాలు నోరు తెరవకండి" అన్నాడు. "దాన్ని ఎంతకి అమ్ముతారు డాక్టర్" ధర్మామీటర్ వంక ఆశగా చూస్తూ అడిగాడు భర్త.

– గొల్లపూడి శైలజ

పడుస్తాను. ఏ పని ఎలాంటి పరిష్కారం కాకుంటే పరీక్షా హృదయంతో కూడా మాత్ర పాస్తాను.

మన్నా కాకుంటే మృత్యువులో పహితం నీపై ప్రేమనే తోడుగా వుంచుకుంటాను.

ఇక చదవలేక కోపంతో చేతిలోని లెటర్ను గది మూలకు విసిరేశాడు.

అతని ఆలోచనలు, పనులు, నిద్ర, కలలు అన్నిటిని శాసిస్తూ కూడా వారం రోజుల్లో ఆమె మరొకరి భార్య కాబోతుందనే విషయం అతణ్ణి పిచ్చివాణ్ణి చేస్తూంది.

స్నేహితతో సాగే జీవన యాత్రకు మార్గాన్ని, గమ్యాన్ని ముందే నిర్ణయించుకున్న ప్రవీణ్కు ఆమె లేని యాత్ర కొనసాగించటం కష్టంగా అనిపించింది. అనుక్షణం అతన్ని వెంటాడుతున్న ఆమె రూపం, ఆలోచనల నుండి తప్పుకోవడం అసాధ్యంగా వుంది ప్రవీణ్కు. ఓటలు వారిన అతని హృదయం నిరాశతో కృంగి పోతూంది. సంజె మసకలో కాంతి రేఖ క్షణిక దర్శనమిచ్చినట్టు అతనిలో ఒక ఆలోచన తళుక్కున మెరిసింది. స్నేహిత వ్రాసిన లెటర్ గుర్తుకు వచ్చింది.

జీవించటానికి స్నేహిత తోడు లేకపోయినా, ఆమె ప్రేమే తోడుగా మృత్యువు వాకిట్లోకి అడుగు పెట్టడానికి నిశ్చయించుకున్నాడతను.

* * *

రూం లాక్ చేసి క్రిందకు దిగి కంటికి ఎదురుగా కనిపిస్తున్న రోడ్డు మీద నడక ప్రారంభించాడు. అతని నడకలో వైరాగ్యంతో కూడుకున్న నిర్లక్ష్యం వుంది. అతని చూపులు చుట్టూ వున్న జనాన్ని చూసి నవ్వుతూ ఎగతాళి చేస్తున్నట్టుగా వున్నాయి. అతని ఆలోచనలు పూర్తిగా నెగెటివ్ సెన్సులో సాగుతున్నాయి.

రోడ్డు వెంబడి నడుస్తుంటే దార్లో ఎంప్లాయ్మెంట్ ఆఫీసు కనబడింది. అందులో ప్రవీణ్కు కాలేజీ రోజులు గుర్తుకు వచ్చాయి. అతనికి [illegible] ప్రవీణ్ను [illegible] రేషను కార్డు మాత్రం సంపాదించలేక పోయాడు. ఆఫీసుకు ఎదురుగా వున్న టీ స్టాల్ దగ్గర ఆఫీస్ స్టాఫ్ టీ త్రాగుతూ మాట్లాడుకోవటం కనిపించింది. "సైతాను అనుచరుల సమావేశం కాబోలు" అనుకుంటూ మరి కొంచెం ముందుకు వెళ్ళగానే కాంక్రీటుతో కట్టిన పెద్ద పాముల పుట్ట కనిపించింది. పుట్టలో నుంచి తలలు బైటకు పెట్టి అటుగా ఎవరు వెళ్ళినా కాటేయటానికి సిద్ధంగా వున్న పాములు కనిపించాయి. భయంతో తల పక్కకు తిప్పే సరికి "మున్సిపల్ కార్పొరేషన్ వారి కార్యాలయము" అనే బోర్డు కనబడింది. భయం భయంగా పుట్టను దాటుకొని ముందుకు వెళ్ళాడు.

ప్రమాదానికి సంకేతంలా ఎరుపు రంగు చొక్కా తొడుక్కున్న పోలీసు స్టేషనును దాటుకుంటూ లోపలికి చూసేసరికి లోపల ఎస్సైగారు ఓ మనిషి ఆకారాన్ని తింటూ కనిపించారు. "బహుశా లాకప్లో చనిపోయిన ఖైదీని తింటున్నారు కాబోలు" అనుకుంటూ ఇంకొద్దిగా ముందుకు వెళ్ళేసరికి ఎదురుగా స్మశానం కనబడింది. కాటికాపరి ఎవరిదో శవానికి దహన క్రియలు చేస్తున్నాడు. చనిపోయిన వ్యక్తి తాలూకు మనుషులెవరూ కనిపించలేదు. చచ్చిపోయిన మనిషి తాలూకు ఆస్తిని పంచుకోవటానికి వెళ్ళుంటారు.

స్మశానానికి అనుకొని వున్న కాలువను దాటితే తన ప్రయాణం పూర్తవుతుందన్న ఉత్సాహంతో పెద్ద పెద్ద అడుగులు వేసుకుంటూ బ్రిడ్జివైపు నడుస్తున్న ప్రవీణ్ పసిపాప ఏడుపు వినబడటంతో ఆగి చుట్టూ చూశాడు. ఎదురుగా పద డుగుల దూరంలో రోడ్డు పక్కనే ఉదయిస్తున్న సూర్యుడిలా ఎర్రటి మాంసం ముద్ద కనబడింది. మాంసం ముద్ద ఆకారంలో వున్న పసివాడి దగ్గరకు నడుస్తూనే ఒకసారి చుట్టూ చూశాడు. ఎవరూ కనిపించలేదు. ఆ మాంసం ముద్ద అక్కడికి ఎలా వచ్చిందో వెంటనే అర్థమైంది ప్రవీణ్కు. అతని అడుగులు దగ్గరయ్యే కొద్ది పసిపాప కంఠంలో వస్తున్న మార్పును గమనించాడు. ప్రవీణ్ పూర్తిగా దగ్గరయ్యే సరికి అప్పటి వరకు చేయని నేరానికి శిక్ష అనుభవిస్తున్న ఖైదీ లాగా ఏడుస్తున్న పసిపాప ఎవరో మంత్రం వేసినట్టు ఒక్కసారిగా ఏడుపును ఆపేసింది.

పసిపాపను చూస్తుంటే ప్రవీణ్కు తానెవరో గుర్తుకు వచ్చింది. అతను కూడా ఒకనాటి పాప ఫలమే. పసివాడి కదలికలు చూస్తుంటే ప్రవీణ్ హృదయవు పొరల్లో దాక్కొని వున్న జాలి కెరటం చిన్నగా కదలటం ప్రారంభించింది. కెరటం కదలిక స్పష్టంగానే తెలుస్తుందతనికి. "అయినా కొద్ది సేపట్లో చనిపోబోయే తను జాలి చూపించి మాత్రం చేయగలిగే దేముంది" అనుకుంటూ పసివాడ్ని దాటుకుని అడుగులు ముందుకు వేయాలని ప్రయత్నించాడు. కాని ఒక్కడుగు కూడా ముందుకు పడలేదు. కాళ్ళు రెండు నేలకు అతుక్కుపోయినట్లనిపించింది. ఒంట్లోని బలాన్నంతా కాళ్ళలోకి తెచ్చుకున్నా ప్రయోజనం లేకపోయింది. మనసులోని జాలి కెరటాల తాకిడికి రెండు కాళ్ళు చచ్చుపడి పోయినట్లున్నాయి.

ఏం చేయాలో తోచలేదు ప్రవీణ్కు. అలాగే కొద్దిసేపు నిలబడి పోయాడు. హృదయపు పొరలను చీల్చుకుంటూ వువ్వెత్తుగా ఎగిసిపడుతున్న కెరటాల తాకిడికి తట్టుకోలేక పోతున్నాడు.

"పోనీ పిల్లాడ్ని ఏ అనాథ శరణాలయానికో అప్పగిస్తే "ఆలోచన బాగానే వున్నట్టు అనిపించింది. కాకపోతే తన చావు మరో గంటో రెండు గంటలో వాయిదా పడుతుందంతే" అనుకున్నాడు.

ఇంకా బొద్దు కూడా వూడని పసివాడి మెత్తటి శరీరం చేతులకు తగలగానే ప్రవీణ్ వళ్ళంతా జలదరించింది. అతనికి తెలియకుండానే మనసు తీయటి అనుభూతికి లోనయ్యింది.

* * *

ఏడ్చి ఏడ్చి అలసిపోయిన పిల్లవాడికి నడుస్తున్న ప్రవీణ్ కదలికలు ఊయల్లాగా అనిపించింది కాబోలు ప్రవీణ్ చేతుల్లో నిశ్చలంగా నిద్రపోతున్నాడు. లోకమంటే ఏమిటో తెలియని అమాయకత్వంతో, ప్రశాంతంగా వున్న పసివాడి ముఖాన్ని చూస్తున్నకొద్ది మళ్ళీ మళ్ళీ చూడాలనిపిస్తుంది ప్రవీణ్కు.

ప్రవీణ్కు స్నేహిత గుర్తుకు వచ్చింది. దాదాపు అరగంట నుంచి పిల్లవాడి ఆలోచనల్లోపడి స్నేహితను మర్చిపోయాడు. స్నేహితను మర్చిపోవటం ఆశ్చర్యం కలిగించిందతనికి. వారం రోజుల్నుంచి తనను వెంటాడుతున్న స్నేహిత రూపాన్ని, ఆలోచనల్ని మరచిపోయేటట్లు చేయగలిగిన కారణాల కోసం ఆలోచించాడు. మనిషి తన మనస్సును ఎక్కడైతే కేంద్రీకరిస్తాడో అతని ఆలోచనలు కూడా అక్కడే పరిభ్రమిస్తూ వుంటాయి.

స్నేహితను శాశ్వతంగా మరచిపోయే దారి కనిపించటంతో చనిపోవాల్సిన అవసరం లేదనిపించిందతనికి. ఎప్పుడో పన్నెండు సంవత్సరాల క్రితం నిర్దేశించుకున్న లక్ష్యం మనసుని ఆలోచనలను అదుపులో వుంచిన విషయం గుర్తొచ్చింది.

నెగెటివ్ సెన్సు నుంచి పాజిటివ్గా మారిన ప్రవీణ్ ఆలోచనలు మరోసారి లక్ష్య సాధన కోసం సిద్ధపడుతున్నాయి. మరో పాతికేళ్ళ తర్వాత ప్రవీణ్ ఇంట్లో ఒక ఐ.ఎ.ఎస్. ఆఫీసరో, ఐ.పి.యస్. ఆఫీసరో వుండాలనే సుదీర్ఘ లక్ష్యంతో పిల్లవాడ్ని గుండెలకు హత్తుకుంటూ రూం వైపు అడుగులు వేస్తున్నాడు ప్రవీణ్. ప్రవీణ్ గుండె చప్పుళ్ళ ద్వారా అతని ఆలోచనలను చదివిన పసిపాప తనకు మరొకరి రక్షణ దొరికిందన్న ఆనందంతో నిద్దర్లోనే నవ్వుతూంది.